

DIMÉNY ANDOR

Jelenés

Túl a küszöbön, és túl a mezsgyén,
Van egy erdő, és az erdő mély
Az erdőben fák, a fák közt árnyak,
Az árnyak közül ránk les az Éj

Foga, mint kőszén, szeme, mint smaragd,
A lépte csendes, a szava halk,
Farkas-fogával, vérző ínyével
Szennyes lakomát egyedül tart

Zárd be az ajtót, dobd el a kulcsot,
Hunyd le a szemed, reszketve félj.
Holdtalan éjben sikolyok zúgnak,
Gyászos portyáját járja az Éj.

A csőcselék meg csak gyúlik egyre
Lábuk nyomában hamu marad
Szürke tömegbe fullad a hajnal
Torz tivornyára gyúlik a had

Szurokszín kacajt hallat a mélység
Kedvére való az ocsmány kéj
Rothadó szívként dörren a csatadob
Csatába indul a kacagó Éj

Egyedül állok a világ szélén
hogy vigasztaljon a kietlen báj
Hátat fordítok az élő földnek
Vak ember szemének semmi se fáj

Ahogy bámulok, karomra kúszik,
Ereimben izzik égő fekély
Tejfehér bőröm csontomra szikkad
Porladó vérem szívja az Éj.

DIMÉNY ANDOR az Ady Endre líceum 12. A osztályos tanulója. Az írás mellett kedvelt területei még a zene és a film. Kedvenc stílusa a groteszk. Célja, hogy forgatókönyvíró legyen. Ez az első publikált lírai műve.